

ELLE®

88
SMAGFULDE
INTERIØRFUND
TIL DIT HJEM

DECORATION

DANMARK

PERSONLIGE BOLIGER

Skuespiller Beate Billes
unikke københavnerlejlighed
+ galleristens hjem i Paris

KUNST & KØKKENER

Smukke, sanselige køkkenrum
Gode kunstkøb og værkerne, vi vil eje
Efterårets fineste møbler og lamper

ARKITEKT OG
SMYKKEDESIGNER
SARAH MÜLLERTZ
om at være draget af
kunsten og villig til at
prioritere den

STILFULDT EFTERÅR

Gyldne toner,
varme materialer og
æstetisk stringens

HER BOR

Journalist Sofia Halprin, der også laver private indretninger, sammen med sin mand, Kim Ardal, og tre børn, Jacob, Pixi og Olga Yael. Villaen består af en hovedbygning og en forbundet tilbygning, hvor blandt andet køkkenet ligger, samt et nybygget kontor, der ligger i baghaven.

HJEMME BEDST

Hjemme hos Sofia Halprin og hendes familie står døren altid åben for venner og familie, og et møbel må aldrig stå i vejen for den gode stemning.

Huset i et idyllisk villakvarter på Østerbro i København skal nemlig allerhelst være stedet, hvor enhver føler sig velkommen – og hvor det største kompliment til indretningen, en gæst kan give, er at vide, i hvilken kokkenskuffe man finder kopperne.

Foto MIKKEL TJELESEN Styling & tekst MARIE MONRAD GRAUNBØL

Det ser ud, som om den altid har været der, men den smukke, gamle porcelænsovn er i virkeligheden et heldigt fund på Den Blå Avis. Den ankom i fem flyttekasser og et utal af stykker, inden parret byggede den op på ny i spisesalen. Rummet ligger midt i overgangen mellem det oprindelige hus og tilbygningen og er desuden møbleret med Ise Crawford's karakteristiske træbænk og bord, stole formgivet af Hans J. Wegner og en loftslampe designet af cypriske Michael Anastassiades. Tæppet er fundet hos The Apartment.

Overalt i den smukke Østerbro-villa står og hænger værker af danske og internationale kunstnere – her af Hans Bendix og Victor Brauner. Billedet, der bedst ses, når man er på vej ned ad trappen, er et tryk, der forestiller planten ridderspore. Bordet er fundet hos en markandiser ved parrets sommerhus, og lampen er et arvestykke.

Det er ikke en ny sofa, et længe ønsket kunstværk eller endnu en vase til samlingen, der får Sofia Halprin til at begejstres over sine hjemlige omgivelser. I stedet er det stemningen, der tæller; den trygge, ofte flygtige og for mange svært opnåelige følelse af at høre hjemme med både krop og sjæl, så man uden at tøve sænker skuldrene, smækker benene op og for alvor hviler i et rum.

”Jeg er meget mere optaget af at skabe en stemning end af de enkelte møbler og ting i mit hjem. Det allervigtigste for mig er, at det er et sted, hvor man har lyst til at tage ophold. Her skal være hyggeligt på den der umiddelbare måde, så man som voksen får lyst til at slå sig ned og drikke te og som barn straks går i gang med at bygge en hule. Det handler om menneskelighed og varme, og det er jo egentlig dét, de fleste søger i deres eget hjem, og som giver en lyst til at blive hængende, når man besøger andre,” siger Sofia. Huset, som hun flyttede ind i sammen med mand og tre børn for to år siden, ligger i et kvarter, der for Sofia er forbundet med trykthed. Som voksen har hun boet flere steder i København, og før de fandt huset, holdt familien til i en lejlighed. Men ideen om at have flere etager at boltre sig på lokkede, og villaaen fra 1858 med de store, åbne stuer, en tilbygning og plads til hendes mands kontor i baghaven var en ideel løsning. Alligevel var der et godt stykke vej, før Sofia kunne mærke, at stedet for alvor var hendes.

”Huset var over-renoveret med en masse moderne løsninger, som hverken klædte den gamle bygning eller føltes naturlige for os. Det første, vi havde lyst til at gøre, da vi flyttede ind, var at genetablere noget af dét, huset i sin tid blev født med,” fortæller hun. Det indebar blandt andet specialbyggede døre af gammeldags snedkermester-kvalitet, nye paneler og vindueskarme – og ikke mindst opsætningen af en smuk, gammel kakkelovn, der ankom

i samlesæt i flyttekasser og møjsommeligt blev samlet og sat op i spisestuen, der forbinder den gamle del af huset med den nye tilbygning. Der er stadig ting, som ifølge Sofia skal gøres, men det haster ikke, for indretningen må gerne være en proces, der flyder fremad i sit eget tempo uden en forkrømet masterplan.

”Jeg arbejder ikke hen imod et endemål, og der er bogstaveligt talt altid plads til forbedring. Jeg kan ikke så godt lide, at alt står færdigt på én gang, for man ændrer sig jo selv – og livet ændrer sig. Det må ens hjem også gerne gøre,” siger hun.

En ting, der dog næppe ændrer sig foreløbigt, er Sofias nyfundne kærlighed til det at have en have, der er hendes helt egen – og nu, efter to somre, er fyldt med klematis, blåregn og syrener.

”Der er noget meditativt ved havearbejde, som jeg ikke finder andre steder i min hverdag. Noget så simpelt som at luge er blevet en luksus for mig, og jeg havde virkelig aldrig troet, at jeg ville blive typen, der elsker at tilbringe flere timer på en planteskole. Men at sætte noget i jorden og se det gro er en kæmpe tilfredsstillelse,” siger hun og tilføjer:

”Hjemme hos os er vi rige på tid. Hverken min mand eller jeg arbejder på et kontor, hvor vi skal være fra ni til fem hver dag, så vi er meget hjemme, og der er meget tid til at gøre alt det, som et hjem inviterer til.”

At kunne åbne dørene og invitere ind betyder alverden for Sofia og er en værdi, hun gerne vil give videre til sine egne børn.

”Min far er fra Israel og min mor er fra Nordjylland, og for dem begge har familien, og dét at have en fælles ramme som familie, altid været supervigtigt. Det har de givet videre til mig. Tænk, hvis man kan skabe et hjem, hvor alle er velkomne og føler sig inviteret og godt tilpas! Det største compliment, mine venner kan give mig og mit hjem, er, når de ved, hvor kopperne står og selv finder mælken i køleskabet. Så betyder det, at de er veltilpasse.” ♦♦♦

Et værk af den danske kunstner Mathias Malling Mortensen fylder det meste af spisestuens bagvæg og har fået en træramme, der matcher Ilse Crawford's træbænk med den karakteristiske høje ryg. Stolene er formgivet i 1962 af dansk designs grand old man, Hans J. Wegner, og sat i produktion af Carl Hansen & Søn, og loftslampen er designet af cypriske Michael Anastassiades.